

(Ἀμισ. Οἶν.) ἀλμεφτέρει Πόντ. (Ἀμισ.) ἀρμερτήρι Ἀπουλ. (Καλημ.) ἀρμεχτήρ Καπ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω.

1) Τὸ σκεῦος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀμέλγουν Ἀπουλ. (Καλημ.) Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ. Τελμ. Φερτ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμεγάρι. 2) Τὸ ἀμελγόμενον ζῶον καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου παρὰ τοῦ ὁποίου κατορθώνει τις νὰ ἀποσπᾷ χρήματα ἢ ἄλλας ὑλικὰς ὠφελείας Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.): Φρ. *Ἡῦρες τ' ἀλμεφτέρειν* (εὐρες τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον θὰ ἐκμεταλλευθῇς) Οἶν. Συνών. ἀρμεγάρι 1.

*ἀρμεχτηρόπουλλο τό, ἀλμεχτερόπον Πόντ. (Σάντ.) Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρμεχτήρι διὰ τῆς καταλ. -πουλλο. Μικρὸν σκεῦος ἀμέλξεως.

ἀρμεχτής ὁ, Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βασαρ.) ἀρμιχτής Μακεδ. ἀρδεχτής Σκυρ. Θηλ. ἀρμέχτρα Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω.

Ὁ ἀμέλγων τὰ ζῶα ἐνθ' ἄν.: Φρ. *Σοῦ εἶναι μιὰ ἀρμέχτρα!* (ἐπὶ γυναικὸς ἐπιτηδεΐας νὰ πορισθῇ ὀφέλη παρὰ τινος) Ἀρκαδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμεγάρις 1.

*ἀρμεχτιάρις ἐπίθ. Οὐδ. ἀρμεχτιάρικο Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμεχτιά καὶ τῆς καταλ. -άρις.

1) Ὁ ἐκ τῆς προσφάτου ἀμέλξεως προερχόμενος, ἐπὶ γάλακτος Πελοπν. (Μάν.): *Γάλα ἀρμεχτιάρικο*. Συνών. *ἀρμεξιάρις. 2) Ὁ ἐκ προσφάτου γάλακτος παρεσκευασμένος, ἐπὶ εἰδῶν τῆς τυροκομίας ἐνθ' ἄν.: *Ἀρμεχτιάρικο τυρὶ Μάν.* Ἀρμεχτιάρικη μυζήθρα (ἢ καλλιόστη). || Φρ. *Ἡ δεῖνα εἶναι σὰν τὴν ἀρμεχτιάρικη μυζήθρα* (πολὺ ὠραία).

ἀρμεχτὸς ἐπίθ. Εὐβ. ἀρμεχτὸ τό, Κρήτ. ἀλμιχτὸ Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω.

1) Ὁ διὰ τῶν χειρῶν συλλεγόμενος ἐκ τοῦ δένδρου καὶ οὐχὶ διὰ ραβδισμῶν καταπίπτων εἰς τὴν γῆν, συνήθως ἐπὶ ἐλαιῶν Εὐβ.: *Ἐλαιὲς ἀρμεχτές*. 2) Οὐδ. οὐσ., τὸ γάλα καὶ τὰ γαλακτερά ἐν γένει εἶδη, οἷον ὀξύγαλα (γιαούρτι) κττ.: *Λίγο ἀλμιχτὸ πρέπ' νὰ βρῖσκεται 'ς τὸ σπῖτ' Σινασσ.* Συνών. ἀρμεξιά 3. 3) Οὐδ. οὐσ., ἡ πρᾶξις τοῦ ἀμέλγειν, ἀμελξίς Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμεγιά.

ἀρμεχτούρα ἢ, Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμεχτής καὶ τῆς καταλ. -ούρα.

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα τῆς μάνδρας ὅπου ἀμέλγονται τὰ ζῶα. Συνών. ἀρμεγαδιῶνας, ἀρμεγὸς 5, ἀρμεγῶνας 2.

ἀρμη ἢ, κοιν. ἄρμ' βόρ. ιδιώμ. ἄρμη Πελοπν. (Μεσσ.) ἄρμ' Θάσ. Θράκ. Ἰμβρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄλμη. Περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἰ ἐν τῷ ἄριμ' ἰδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμματ. βορ. ιδιώμ. 22 κέξ.

1) Ὑδωρ περιέχον ἄλας κοιν.: *Βάζω ἐλαιὲς -τυρὶ 'ς τὴν ἄρμη κοιν.* Ἀπὸ ἄριμ' Θάσ. || Φρ. *Τοῦνο εἶναι ἄρμη τσαὶ θάλασσα!* (πολὺ ἀλμυρὸ. τοῦνο = τοῦτο) Μέγαρ. *Τό 'καμα ἄρμ' τοῦ φαγεῖ* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Εὐβ. (Στρόπον.) || Παροιμ. φρ. *Τὰ νύχια μου τὰ 'βαλα 'ς τὴν ἄρμη* (ἐπροσπάθησα πολὺ διὰ νὰ ἐπιτύχω τι) Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) Συνών. ἀλάρμη, ἀλατάρμη 1, ἀλιμίδα, ἀλιμιδέα, ἀλιμίδιν, ἀρμάλατο 1, ἀρμύρα 2, ἀρμυριά 1, γάρρος, νεράρμη, σαλαμούρα. β) Τὸ ἐντὸς τοῦ τυροῦ εὐρισκόμενον ἀλμυρὸν ὕδωρ Πελοπν. (Ἀργολ.) 2) Πᾶν ἀλίπαστον

Θεσσ. (Ζαγορ.) 3) Θρύμματα τυροῦ ἀλατισμένου ἐν ἀσκῷ Πελοπν. (Ὀλυμπ.) 4) Γάλα ἀλατισμένον, πηκτὸν καὶ διὰ τὸν χρόνον ὑπόξινον ἐντὸς ἀσκοῦ διατηρούμενον καὶ ὡς πρόχειρος τροφή χρησιμοποιοῦμενον Πελοπν. (Τριφυλ.) Συνών. ἀρμόγαλα 1, ἀρμούζι.

ἀρμήνεια ἢ, ἐρμηνεῖα Κάσ. κ.ά. ἐρμούνεια Βιθυν. ἰρμήνεια Θράκ. (Αἰν.) ἰρμηνεῖα Θράκ. (Αἰν.) ἀρμηνεῖα Μέγαρ. ἀρμήνεια σύνηθ. ἀρμηνεῖα Κρήτ. ἀρμούνεια Ἡπ. Πελοπν. (Μάν.) ὀρμηνεῖα Μέγαρ. ὀρμηνεῖα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Θράκ. (Περίστασ.) Κρήτ. Κῶς ὀρμήνεια Ἄνδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Ζάκ. Ἡπ. Θάσ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰων. (Σμύρν.) Κέρκ. Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Αἰγ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Μάν. Οἶν. κ.ά.) Σίφν. Τσακων. οὐρμήνεια Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. Μακεδ. (Γκριντ. Θεσσαλον. Χαλκιδ. κ.ά.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. κ.ά. οὐρμούνεια Ἡπ. ὀργήνεια Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἐρμηνεῖα.

1) Ἐξήγησις, μάντευμα Μακεδ. (Θεσσαλον. κ.ά.): Φρ. *Παίρονον οὐρμήνεια* (ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς τι μαντεύω περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἡ φρ. λέγεται εἰς τὸν κλήδονα. Αἱ θέλουνσαι νὰ μάθουν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μέλλοντος συζύγου των ρίπτουν εἰς τὸ λεγόμενον ἀμίλητο νερό τὸ λεύκωμα ψοῦ καὶ θέτουν αὐτὸ εἰς τὸ ὑπαιθρον τὴν νύκτα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου 23 Ἰουνίου, τὴν πρωΐαν δὲ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου μεταβαίνουν νὰ πάρουν οὐρμήνεια ἐξετάζουσαι τὰ σχήματα, τὰ ὁποῖα ἔχει τὸ ἐπιπλέον λεύκωμα τοῦ ψοῦ. Ἐκ τούτων συμπεραίνουν περὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ μέλλοντος συζύγου) Θεσσαλον. 2) Νουθεσία, συμβουλή σύνηθ. καὶ Τσακων.: *Ξέρει ἀρμήνεις νὰ σοῦ εἰπῇ ὅσες θέλεις. Παίρονω ἀπὸ ἀρμήνεια ἢ ὀρμήνεια* (πειθόμαι εἰς νουθεσίαν) πολλαχ. *Τὴν ἀρμηνεῖα τοῦ γέρον* τὴν ἐξεχάσανε Κρήτ. *Δίνω κακὴ ὀρμήνεια Κέρκ.* Δὲ δὴνε θέλω τὴν ἀρμηνεῖα σου! Μέγαρ. *Ἀφ' ὧς τ' οὐρμήνεις!* Ζαγόρ. Δὲ δέχτι οὐρμήνεις αὐτόθ. Δὲ θέλ' τ' δική μ' οὐρμήνεια Σάμ. Αὐτὸ δὲ θέλ' οὐρμήνεια Μακεδ. Δὲ θέλον γ' οὐρμήνεις ἀπὸ σένα Σκόπ. || Φρ. *Βγῆκε ἡ ὀρμήνεια τοῦ δεῖνα* (ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο ὀρθή) Πελοπν. *Ξιπληρώθ' κ' ἡ οὐρμήνεια τοῦ δεῖνα* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Γκριντ. || Παροιμ. *Ἡ ὀρμήνεια εἶναι μαλώτρα* (αἱ συμβουλαὶ προκαλοῦν ἐριδας) Σμύρν. *Ἀντρας μὲ μουστάκι καὶ γυναικα μὲ βυζὶ δὲ θέλουν ὀρμήνεια* (δὲν ἔχει ἀνάγκην συμβουλῶν νέος ἢ νέα ὠρίμου ἡλικίας) Πελοπν. Συνών. ἀρμήνεμα. 3) Καθοδηγία Πελοπν. (Αἰγ.) κ.ά.: *Τὸν ἔκαμε ὀρμήνεια ἀπὸ ποιὸν καὶ ποιὸν δρόμο νὰ πάη Αἰγ.*

ἀρμήνεμα τό, πολλαχ. ἀρμήνεμαν Κύπρ. ἀρμούνεμα Ἡπ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀρμήνιμα Λέσβ. ὀρμήνεμα πολλαχ. οὐρμήνιμα Θράκ. (Αἰν.) ὀρμήνεμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμηνεύω.

Νουθεσία, συμβουλή ἐνθ' ἄν.: *Μικρὸς εἶναι καὶ θέλει ἀρμήνεμα πολλαχ. || Ἄσμ.*

Σ' εἶπα δὲ θε ἀρμούνεμα, | μόν' ν' ἀρμουνεύης τοῦ μικροῦς (θε = θέλω) Μάν. Συνών. ἀρμήνεια 2.

ἀρμηνευτής ὁ, Κρήτ. ἀρμηνιφτής Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρμουνευτής Πελοπν. (Λακων.) ἀρμουνευτής Ἡπ. οὐρμηνιφτής Θεσσ. Θηλ. ἀρμηνεύτρα Βιθυν. Κρήτ. ὀρμηνεύτρα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμηνεύω.

1) Ὁ παρέχων συμβουλὰς, σύμβουλος Βιθυν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. Θεσσ. Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Λακων.): *Ἀρμουνευτὴ θὰ βάλουμε* (θὰ ὀρίσωμεν) Λακων. *Κακὸ ἀρμη-*

ντὴ βοήκας καὶ δὲ σοῦ τά' πε καλὰ Κρήτ. Αὐτὴ 'τονε ἢ ἀρμηνεύτρα ἀπὸ σοῦ 'μαθε εἰούτεσας τοῖ δουλειές; αὐτόθι.

2) Ὁ ἐν δημοτικῷ σχολείῳ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ὀριζιμένος καλύτερος μαθητὴς τῆς ἀνωτέρας τάξεως, ὅστις ἐβλέπε καὶ ἐβοήθει τοὺς κατωτέρους μαθητὰς κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν ἐν τῷ σχολείῳ μελέτην διδάσκων καὶ λύων τὰς ἀπορίας αὐτῶν (σημ. ἀπηρχαιωμένη) Πελοπν. (Λακων.) γνών. πρωτόσκολος.

ἀρμηνεύτος ἐπίθ. Ρόδ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμηνεύω. Περί τῆς στερητικῆς σημ. τοῦ ἀρμηνεύω α καταστάντος τοιούτου διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τῆς τόνου ἰδ. ἀ - στερητ. 2α.

Ὁ μὴ τυχὼν συμβουλῶν, ἀνουθέτητος ἐνθ' ἄν.: Παιδὶν ἀρμηνεύτο Σύμ.

ἀρμηνεύω, ἑρμηνεύω Πόντ. (Χαλδ.) ἀρμηνεύω κοιν. ἀρμηνεύω Ἀστυπ. Κέως Κίμωλ. Κρήτ. Κύθν. Μέγαρ. Μεγίστ. Μήλ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Νίσυρ. Πάρ. Σέριφ. κ.ά. ἀρμηνεύω Κύπρ. Χίος κ.ά. ἀρμηνεύω βόρ. ἰδιώμ. ἀρμηνεύω Εὐβ. (Κύμ.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Χίος (Μεστ.) ἀρμουνεύω Ἡπ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀρμουνεύω Ἡπ. Πελοπν. (Μάν.) ἀρμ'νεύω Τήν. ἀρμ'νεύω Πάρ. (Λεῦκ.) ἀρμ'νεύω Ἡπ. Σάμ. ἀρνεύω Θάσ. Μακεδ. ἀρμ'νεύω Θράκ. (Ἄλμ.) αἰνεύω Σαμοθρ. ὁρμηνεύω σύνθηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) ὁρμηνεύω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ὁρμηνεύω Ἄνδρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. Μέγαρ. Σίφν. ὁρμηνεύω Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ὁρμηνεύω Κύπρ. οὐρμηνεύω Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. κ.ά.) Λέσβ. Λήμν. κ.ά. οὐρμ'νεύω Ἡπ. (Ζαγόρ. Παραμυθ.) Μακεδ. (Βελβ. Καστορ. Κοζ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) οὐμουνεύω Θράκ. (Ταῖφ.) οὐουνεύω Σαμοθρ. ὁρμηνεύω Τσακων. ὁρμηνεύω Τσακων. ὁρμηνεύω Ζάκ. Νάξ. Νίσυρ. ὁρμηνεύω Ρόδ. Σύμ. ὁρμηνεύω Κύπρ. Μέσ. ἀρμηνεύομαι Χίος (Καρδάμ.) ὁρμηνεύομαι Χίος (Καρδάμ.)

Τὸ μεσν. ἀρμηνεύω, παρ' ὃ καὶ ὁρμηνεύω, ἃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἑρμηνεύω = ἐξηγῶ, μεταφράζω. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 234 (ἐκδ. Wagner) «νὰ μὴ μοῦ τ' ἀρμηνέψουσι, κἀνένα νὰ μοῦ μείνῃ» καὶ Σπαν. στ. 554 (ἐκδ. Wagner) «ἀγάπα τον, ὁρμήνευσον, ὡς νὰ ἦτον συγγενὴς σου» καὶ Χρον. Μορ. Ρ στ. 1580 (ἐκδ. JSchmitt) «τοῦ νὰ τοῦ ὁρμηνέψουσι τοῦ καθενὸς τὴν πρᾶξιν». Περί τοῦ τύπ. ἀρνεύου, ὃ ἐκ τοῦ ἀρμ'νεύου ἐκπεσόντος τοῦ μ διὰ τὸ δυσπρόφερτον συμφωνικὸν σύμπλεγμα, ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 41 (1929) 23. Ἐν τῷ ἀρμ'νεύω ὑπάρχει ὑστερογενὲς οὐ διὰ τὴν σύμπτωσιν τριῶν συμφώνων. Διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ρ ἐν τῷ οὐμουνεύου ἰδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμματ. βορ. ἰδιώμ. 33.

1) Νουθετῶ, συμβουλεύω κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων.: Τὸν ἀρμηνεύω, μὰ δὲν ἀκούει. Ἐγὼ κάθομαι καὶ σ' ἀρμηνεύω κ' ἐσὺ κάνεις τὰ ἴδια. Ἐγὼ θὰ σ' ἀρμηνέψω πῶς πρέπει νὰ φερθῇς. Τὸν ἀρμήνεψα πολλὰς φορὲς, μὰ δὲν ἀκούει. Τὸν ἀρμήνεψε τί θὰ πῇ. Ἀρμήνεψέ τονε, γιατί δὲ νοιώθει κοιν. Ἐνὴ ἄμοιρη, ἐγὼ σ' ἀρμηνεύω τσαὶ σοὺ γελάεις; Μέγαρ. Τίγαρε κι ἃ δοῦ ἀρμουνέψου τ' ἀγροικᾷ; ἐκεῖνος ἐν' ἀνόητος Μάν. Ὡς πότι νὰ σὶ οὐρμηνεύου! Θεσσ. Δὲν ἀρμ'νεύ' καλὰ τ' παιδιοῦ τ' Λεῦκ. Οἱ γονῆδε οὐγι ὁρμηνέγγουντε τὰ καμπζία σου (οἱ γονεῖς δὲν νουθετοῦν τὰ παιδιά των) Τσακων. Τὸν ἀρμήνιβι κάθι μέρα, ἀλλὰ δὲν ἄκ'γι Σάμ. Οὐρμήνιβέ τον νὰ τοῦ κάσ' Ζαγόρ. Τοῦ εἶχι ἀρμουνέψ' Ἡπ. Ἐκεῖνος ἐρμήνεψεν αὐτον Χαλδ. Ἀρμηνεμένος ἢ ὁρμηνεμένος εἶναι (τὸν ἔχουν συμβουλεύσει τί νὰ εἴπῃ ἢ τί νὰ κάμῃ).

Ἀρμηνεμένο τὸν ἔχουνε σύνθηθ. Ἀρμηνεμένος ἦτανε ἀπὸ κάένα, γι' αὐτὸ ἤξερενε καὶ μὲ μίλειε Γαλανᾶδ. || Παροιμ.

Ὁρμήνεψέ με, μάννα μου, πῶς νὰ καβαλλικέρω (ἐπὶ δυσχεροῦς περιστάσεως καὶ ἐπὶ ἀπορίας περὶ τοῦ πρακτέου) Κεφαλλ.

Ὅσο θέλεις ὁρμήνευε κ' ἐγὼ ὅ,τι ξέρω κάνω (ἐπὶ τοῦ μὴ προσέχοντος εἰς συμβουλὰς) Ζάκ. Τὸ ζουρλό ἀρμούνευσε γιὰ νὰ σπουρίζ' ἀκόμα (συμβούλευε τὸν τρελλὸν διὰ νὰ ὁμιλῇ ἀκόμη περισσότερον. Ἐπὶ τῶν ματαίων πρὸς τοὺς μωροὺς συμβουλῶν) Λακων. || Ἀσμ.

Ὁμορφα ποῦ τραγούδησες σὰν νὰ σ' ἀρμηνεμένος, ἀρχοντικὰ τσαὶ βγενικὰ σὰν ποῦ σ'αὶ μαθημένος

Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σπαν. ἐνθ' ἄν. «ἀγάπα τον, ὁρμήνευσον, ὡς νὰ ἦτον συγγενὴς σου». β) Μέσ. ζητῶ συμβουλὴν παρὰ τινος, συμβουλευομαι τινα Χίος (Καρδάμ.) 2) Δίδω ὁδηγίαν, ὑποδεικνύω, καθοδηγῶ Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Κρήτ. Σίφν. κ.ά.: Θὰ σ' ἀρμηνέψω νὰ πᾶ' νὰ φέρῃς καλάμμα Σίφν. Ἀρμήνεψέ του πῶς θὰ γράψῃ τὸ μάθημά του Κρήτ. Ἀρμήνιβι τοῦ πιδι νὰ γράψ', γιατί δὲν ξέρ' Καλαμπάκ.

ἀρμὶ τό, Κρήτ. Πληθ. ἀρμία Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμός.

1) Ὁ ἀρμός, ἡ ἀρθρωσις τῶν ὀστέων τοῦ σώματος Πελοπν. (Λακων.): Φρ. Νὰ λυθοῦσι τ' ἀρμία σου! (ἀρά). 2) Λόφος, ὄφρυς ὄρους Κρήτ.: Φρ. Πᾶω ἀρμὶ ἀρμὶ (βαδίζω ἐπὶ τῶν ὀφρύων ὄρους). || Ἀσμ.

Ἀνωκατίζουσιν τ' ἀρμὰ κάτω νὰ κατεβοῦσι

(ἀνωκατίζω = κάμνω ἄνω κάτω) αὐτόθι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. τσῇ Κωπελλῆς τ' ἀρμὶ καὶ ὡς τοπων.

ἀρμίζω Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμη ἢ ἐκ τοῦ μεσν. ἀλμίζω. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 280,33 «κατὰ γὰρ τοὺς παλαιοὺς ταύτης... τὰ θεμέλια ὑπὸ θαλάττης ἀλμίζεται».

Βρέχω δι' ἄλμυροῦ ὕδατος: Ἀρμίζω τὰ τηγάνια (βρέχω τὰ ἀλοπήγια κατὰ τὴν κατασκευὴν των διὰ θαλασσίου ὕδατος).

ἀρμοβάρελλο τό, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμη καὶ βαρέλλι.

Βαρέλλιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου φυλάττεται γάλα ἀλατισμένον, πηκτὸν καὶ ὑπόξινον.

ἀρμόγαλα τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Οἶν. Σουδεν.) ἀρμόγαλο Ἰων. (Κρήν.) Πελοπν. (Ἀστρ. Μεσσ.) ἀρμόγαλου Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμη καὶ γάλα.

1) Γάλα τὸ ὁποῖον βραζόμενον ἀλατίζεται καὶ διατηρεῖται ἐντὸς ἀσκοῦ, ὅπου συμπυκνοῦται ὀλίγον, τρώγεται δὲ ὡς τυρὸς ἐνθ' ἄν.: Ἐχον ἓνα διωματάκ' γιμᾶτον ἀρμόγαλου Σάμ. Συνών. ἀρμη 4, ἀρμούζι. 2) Ἀρμογαλιά, ὃ ἰδ., Πελοπν. (Μεσσ.)

ἀρμογαλιά ἢ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμη καὶ γάλα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τὰ ὅμοια ἀβγογαλιά, βραστογαλιά, πρωτογαλιά κτλ.

Γάλα πηγνύμενον διὰ πυτίας τυροῦ καὶ διατηρούμενον εἰς βαρέλλιον ξύλινον. Συνών. ἀρμόγαλα 2.

ἀρμογή ἢ, Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀρμογή.

Τὸ μέρος τῆς προσαρμογῆς καὶ συναφείας δύο πραγμάτων: Βούλιαξαν τὰ πλακάκια καὶ χάλασαν οἱ ἀρμογές τους.

